

עדי תשרי

נשימתך הראשונה

לקראת החדש התשיעי
ישנה עם אקדח תחת ראשי
מקשיבה לו כל הלילה מחליף כדורים
כמו רדיו פיראטי
הוא משדר אלי ממעמקים // ואני
שוחה אל עבר קולך בתוך רעש לבן
עמום ועצום כצל לויתן
אני מחכה שתופיע // אנשים
קוראים לי מתקתקת
מציצים מבעד לחור הדלת
כאלו כל רגע תתפרץ משם
נשימתך הראשונה // הם
לא יודעים כיצד אני
מכוננת את גופי
על פי הפעימות שמרעידות את בטני
כמיתרים
עם כל יום שחולף, אני נמתחת
כך שתתממש. //

לאה קליבנוף רון

*

אבל איך תוכל לומר
שאין צורך לבדק בכל רגע
אם מתחת רגלי כבר לא רועדת
הקרקע,
והרי מהות הלדה היא אותה הכריתה
מהבית ההוא, האחד שהפרנו,
יציאה לגלות
הגדולה.
ואיך תוכל לומר
שאנחנו יכולים לנשם כך סתם, בשלוה,
בלי לרעד לאויר הנשימה הבאה,
שהמחנק הזה הוא בעצם ענין של בחירה,
אם עצמה של נשימה ראשונה היתה רק הידיעה
שאין ממנה מפלט
כי מהיום ועד יום אחרון יש להיות
לנפרד.
ואיך נוכל זה לזו ללחש וללחש
(ולצעק וללחש)
שדי, שמספיק,
שאין כבר צורך לצעק,
אם כל חיינו עוד נמשכת נבהלת צעקה ראשונה,
צוחת רעב של פה אלים
שנקרע.
ואתה אומר לי שאינני מבינה דבר
ואני מבינה בשביל שנינו
שמאותו פה קטן ורעב
נשארה רק צלקת,
ואם אך ננסה שלא להפנות את המבט לצד
(אנא, אל תפנה את המבט לצד)
ונביט עירמים זה בזו,
כל מה שנראה הוא החור
שנותר
בלב הבשר.